

νεπώς, δεν μπορεί να αδιαφορούμε για ένα μέρος της ύλης που έχει το ενδιαφέρον της.

«Ο Αιώνας μας»

Στο τεύχος 1 (Ιανουάριος 1949) δημοσιεύεται απόσπασμα από τον *Θάνατο του Διγενή του Σικελιανού* (σ. 2). Ακολουθεί το διήγημα «Χαλασμός» του Κ. Σούκα (σ. 3-4), τα δοκίμια «Τί σημαίνει κλασικός;» του Τ. S. Eliot μεταφρασμένο από τον Α. Δεκαβάλλε (σ. 5-8) και «Η νύχτα της Γεσθημανής (Δοκίμιο για τη φιλοσοφία του Πασκάλ)» του L. Cheston από τον Ά. Δικταίο (σ. 22-23).

Στο «Από μήνα σε μήνα», με τίτλο «Η περίπτωση Μαλρώ» ο Κ. Α. Μεραναίος επιχειρεί να εξηγήσει την πολιτική μεταστροφή του συγγραφέα (σ. 25-26).

Στο τεύχος 2 (Φεβρουάριος) δημοσιεύεται «Απόσπασμα» από ανέκδοτο μυθιστόρημα της Μαργαρίτας Λυμπεράκη [Καραπάνου] (σ. 38-40) και το ποίημα «Καταφύγιο» του Α. Καραντώνη (σ. 50) που αρχίζει:

Τα ποιήματα στην εποχή μας κατάντησαν έπιπλα εξώσεων
ριγμένα βιαστικά στο λασπωμένο δρόμο.
Τίποτε δε μπορούμε να κρύψουμε στο σπίτι που χάνουμε
όμως εκεί παρατήσαμε την καρδιά μας την ποίησή μας.
Πολυτέλεια και μιζέρια εξισώνονται στο πεζοδρόμιο.
[...]

Τεύχ. 2, σ. 50

Στο τεύχος 3 (Μάρτιος) έχουμε τα ποιήματα: «Όλοι φέρναν σημάδια στο πρόσωπο» της Ζωής Καρέλλη, «Κλειστά βλέφαρα» και «Ήτανε...» της Μελισσάνθης (σ. 66). Αρχίζει η μελέτη «Για μια персонаλιστική κοσμοθεωρία» του Β. Φράγκου (σ. 74-77) και στη συνέχεια ο Ά. Δικταίος μεταφράζει ποιήματα του R. M. Rilke (σ. 78-81). Με το δοκίμιο του «Η персонаλιστική θεωρία (Ο χριστιανικός υπαρξισμός)» ο Ευτύχιος Φικιώρης μπαίνει στην υπόθεση που έχει ήδη ξεκινήσει σχετικά με τον γαλλικό υπαρξισμό και персонаλισμό (σ. 83-85). Με την ίδια υπόθεση ασχολείται και ο Λουκάς Σιλβάνος¹⁰³ στο άρθρο του «Διαλεκτική και πρόσωπο» (σ. 89-90).

103. Αγνώ τα στοιχεία του. Ίσως ψευδώνυμο επωνύμου.

